

Zweiter Aufzug

Wildes Felsengebirg.

*

WOTAN

Nun zäume dein Ross,
 reisige Maid !
 Bald entbrennt
 brünstiger Streit:
 Brünnhilde stürme zum Kampf,
 dem Wälsung kiese sie Sieg !
 Hundung wähle sich
 wem er gehört:
 nach Walhall taugt er mir nicht.
 Drum rüste und rasch
 reite zur Wal !

BRÜNNHILDE

Hojotoho ! Hojotoho !
 Heiaha ! Hejaha !
 Heiahaja ! Hojoho !

Dir rat' ich Vater,
 rüste dich selbst;
 harten Sturm
 sollst du bestehn;
 Fricka naht, deine Frau,
 im Wagen mit dem Widdergespann.
 Hei ! wie die gold'ne
 Geissel sie schwingt;
 die armen Tiere
 ächzen vor Angst;
 wild rasseln die Räder:
 zornig fährt sie zum Zank !
 In solchem Strausse
 streit' ich nicht gern,
 lieb' ich auch muthiger
 Männer Schlacht:
 drum sieh', wie den Sturm du bestehst;
 ich Lustige lass' dich im Stich ! —

Andra akten

*Vilt klipplandskap**Wotan och Brünnhilde, rustad som Valkyria.*

WOTAN

Nu tygla din häst
 du kampglada mö !
 Snart stundar
 häftig kamp;
 Brünnhilde skall ila till striden,
 åt Völsungen väljer hon seger !
 Hundung utväljer den,
 som han tillhör;
 i Valhall passar han ej.
 Rusta dig därför
 och rid raskt till slaget !

BRÜNNHILDE

Hojotoho ! Hojotoho !
 Heiaha ! Heiaha !
 Heiahaja ! Hojoho !

Jag råder dig, fader,
 rusta dig själv;
 häftig storm
 skall du bestå;
 Fricka närmar sig, din fru,
 i vagnen med spannet av baggar.
 Hej så hon svingar
 det gyllne gisslet;
 de arma djuren
 kvider av kval,
 vilt rasslar hjulen,
 vredgad kommer hon för att gräla !
 Ej strider jag gärna
 i sådan kamp
 om än jag gillar
 kamp mellan modiga män.
 Nu får vi se hur du överstår stormen.
 jag, lustiga, lämnar dig i sticket ! —

Hojotoho ! hojotoho !
Heiaha ! heiaha !
Heiahaha !

WOTAN
Der alte Sturm !
die alte Müh'!
Doch Stand muss ich halten.

FRICKA
Wo in Bergen du dich birgst
der Gattin Blick zu entgeh'n,
einsam hier
such' ich dich auf,
dass Hilfe du mir verhiessesst.

WOTAN
Was Fricka kümmert
künde sie frei.

FRICKA
Ich vernahm Hunding's Not,
um Rache rief er mich an:
der Ehe Hüterin
hörte ihn,
verhiess streng
zu strafen die Tat
des frech frevelnden Paar's,
das kühn den Gatten gekränkt. —.

WOTAN
Was so Schlimmes
schuf das Paar,
das liebend einte der Lenz ?
Der Minne Zauber
entzückte sie:
wer büsst mir der Minne Macht !

FRICKA
Wie törig und taub du dich stellst,
als wüsstest fürwahr du nicht,
dass um der Ehe heiligen Eid,
den hart gekränkten, ich klage !

Hojotoho ! hojotoho !
Heiaha ! heiaha !
Heiahaha !

WOTAN
Den vanliga stormen !
Den vanliga vandan !
Men jag måste hålla stånd.

FRICKA
Där du gömmer dig i bergen
för att undgå hustruns blick,
ensam här
söker jag upp dig
så du kan lova mig hjälp.

WOTAN
Vad Fricka bekymrar
meddelar hon fritt.

FRICKA
Jag uppfattade Hundings nöd,
om hämnd anropade han mig.
Åktenskapets beskyddarinna
hörde honom,
lovade att strängt
straffa
det brottsliga paret fräcka dåd,
som grovt kränkt den äkta maken.

WOTAN
Var det så illa
det paret gjorde,
som våren förenat i kärlek ?
Kärleksförtrollning
hänryckte dem;
vem står till svars inför mig för kärleks makt !

FRICKA
Så dum och döv du låtsas,
som om du verkligen inte visste
att det är över åktenskapets
svårt kränkta, heliga ed jag klagat !

WOTAN
 Unheilig
 acht' ich den Eid,
 der Unliebende eint;
 und mir wahrlich
 mute nicht zu,
 dass mit Zwang ich halte
 was dir nicht haftet:
 denn wo kühn Kräfte sich regen
 da rat' ich offen zum Krieg.

FRICKA
 Achtest du rühmlich
 der Ehe Bruch,
 so prahle nun weiter
 und preis' es heilig,
 dass Blutschande entblüht
 dem Bund eines Zwillingpaar's.
 Mir schaudert das Herz,
 es schwindelt mein Hirn:
 bräutich umfing
 die Schwester der Bruder !
 Wann — ward es erlebt,
 dass leiblich Geschwister sich liebten ?

WOTAN
 Heut' — hast du es erlebt:
 erfahre so
 was von selbst sich fügt,
 sei zuvor auch nie es gescheh'n.
 Dass jene sich lieben,
 leuchtet dir hell;
 drum höre redlich Rat !
 Soll süsse Lust
 deinen Segen dir lohnen,
 so seg'ne, lachend der Liebe,
 Siegmund's und Sieglinde's Bund !

WOTAN
 Ohelig
 betraktar jag den ed
 som förenar icke älskande;
 och sannerligen
 skall du inte begära av mig
 att jag med tvång skall hålla
 vad som inte klaffar för dig,
 ty där starka känslor är i rörelse,
 där råder jag öppet till strid.

FRICKA
 Bedömer du äktenskapsbrott
 som berömvärt
 så stoltsera nu vidare
 och prisa som heligt
 att blodskam florerar
 i ett tvillingpars förening.
 Mitt hjärta skälver,
 det svindlar för tanken.
 Äktenskapligt omfamnade
 brodern sin syster !
 När — har man upplevt
 att syskon kroppsligen älskat varandra?

WOTAN
 Idag — har du upplevt det.
 Känn så av
 vad som naturligt sig fogar,
 om än det förr ej har skett.
 Att dessa älskar varandra
 inser du lätt;
 lyss därför till ett gott råd !
 Skall ljuv lust
 vara din välsignelses lön
 så välsigna, för kärleks skull,
 Siegmunds och Sieglindes förening !

FRICKA

So ist es den aus
mit den ewigen Göttern,
seit du die wilden
Wälsungen zeugtest ?
Heraus sagt' ich's —
traf ich den Sinn ?
Nichts gilt dir der Hehren
heilige Sippe;
hin wirfst du Alles,
was einst du geachtet;
zerreissest die Bande,
die selbst du gebunden;
lösest lachend
des Himmels Haft —
dass nach Lust und Laune nur walte
dies frevelnde Zwillingspaar,
deiner Untreue zuchtlose Frucht ! —
O, was klag' ich
um Ehe und Eid,
da zuerst du selbst sie versehrt !
Die treue Gattin
trogest du stets:
wo eine Tiefe,
wo eine Höhe,
dahin lugte
lüstern dein Blick,
wie des Wechsels Lust du gewännest,
und höhrend kränktest mein Herz !
Trauernden Sinnes
muss' ich's ertragen,
zog'st du zur Schlacht
mit den schlimmen Mädchen,
die wilder Minne
Bund dir gebar;
denn dein Weib noch scheutest du so,
dass der Walküren Schar,
und Brünnhilden selbst,
deines Wunsches Braut,
in Gehorsam der Herrin du gab'st.
Doch jetzt, da dir neue
Namen gefielen,

FRICKA

Är det då ute
med de eviga gudarna
sedan du vilda
Völsungar avlat ?
Jag sade det rent ut —
blev det förstått ?
För intet håller du
den höga, heliga släkten;
du kastar bort allt,
som en gång du aktat;
söndersliter banden
som själv du bundit;
upplöser leende
himlens lag —
så att bara hjärtats lust
styr det brottsliga tvillingparet,
din otros tygellösa frukt ! —
Ack, varför klagar jag
över äktenskap och ed
då du själv är den förste att bryta mot dem !
Din trogna hustru
bedrog du jämt;
fanns där ett djup,
fanns där en höjd,
dit spejade
din lystna blick
där du trodde dig vinna omväxlings lust,
och hånande kränka mitt hjärta !
Med sorgset sinne
måste jag tåla
att du drog ut till strid
med de dåliga flickor
som fötts åt dig
efter vilda kärleksmöten;
då aktade du ännu din hustru så
att du lät Valkyriornas skara,
ja till och med Brünnhilde själv,
dina önskningsars brud,
stå till svars inför härskarinnan.
Men nu,
då nya namn behagat dig,

als „Wälse“ wölfisch
 im Walde du schweiftest;
 jetzt, da zu niedrigster
 Schmach du dich neigtest,
 gemeiner Menschen
 ein Paar zu erzeugen:
 jetzt dem Wurfe der Wölfin
 wirfst du zu Füßen dein Weib ! —
 So führ' es denn aus,
 fülle das Mass:
 die Betrog'ne lass auch zertreten !

WOTAN

Nichts lerntest du,
 wollt' ich dich lehren,
 was nie du erkennen kannst,
 eh' dir ertagte die Tat.
 Stets Gewohntes
 nur magst du versteh'n:
 doch was noch nie sich traf,
 danach trachtet mein Sinn. —
 Eines höre !
 Not tut ein Held,
 der, leidig göttlichen Schutzes,
 sich löse vom Göttergesetz:
 so nur taugt er
 zu wirken die Tat,
 die, wie not sie den Göttern,
 dem Gott doch zu wirken verwehrt.

FRICKA

Mit tiefen Sinne
 willst du mich täuschen !
 Was Hehres sollten
 Helden je wirken,
 das ihren Göttern wäre verwehrt,
 deren Gunst in ihnen nur wirkt ?

WOTAN

Ihres eigen Mutes
 achtest du nicht.

när som ”Völse” du vargaktigt
 strövat i skogen;
 nu, då du nedlåtitt dig
 till nedrigaste skam
 att med gemena människor
 avla ett par,
 nu kastar du din hustru
 för fötterna på varghonans kull.
 Så fullborda då verket,
 fyll måttet:
 Låt också förtrampa den bedragna !

WOTAN

Intet har du lärt
 fast jag ville dig lära
 att kunna känna igen
 ett dåd innan det timat.
 Bara det invanda
 vill du förstå;
 men det som ännu ej skett
 är det, som lockar mitt sinne. —
 Hör på !
 Nöd skapar hjälten
 som, befriad från gudomligt skydd,
 löser sig från gudars lag;
 bara så förmår han
 utföra det dåd
 som, om än nödvändigt för gudarna,
 dock är guden förmenat.

FRICKA

Med djupsinnigheter
 försöker du förleda mig !
 Vad stort skulle
 hjältar nånsin kunna göra,
 som är förmenat gudarna,
 om det inte är deras nåd, som verkar i dem ?

WOTAN

Deras eget mod
 beaktar du inte.

FRICKA

Wer hauchte Menschen ihn ein ?
 Wer hellte den Blöden den Blick ?
 In deinem Schutz
 scheinen sie stark,
 durch deinen Stachel
 streben sie auf:
 du — reizest sie einzig,
 die so mir Ew'gen du rühmst.
 Mit neuer List
 willst du mich belügen,
 durch neue Ränke
 jetzt mir entrinnen;
 doch diesen Wälsung
 gewinnst du dir nicht:
 in ihm treff' ich nur dich,
 denn durch dich trotz er allein.

WOTAN

In wilden Leiden
 erwuchs er sich selbst:
 mein Schutz schirmte ihn nie.

FRICKA

So schütz' auch heut' ihn nicht;
 nimm ihm das Schwert,
 das du ihm geschenkt !

WOTAN

Das Schwert ?

FRICKA

Ja — das Schwert,
 das zauberstark
 zuckende Schwert,
 das du Gott dem Sohne gab' st.

WOTAN

Siegmund gewann es sich
 selbst in der Not.

FRICKA

Du schuf' st ihm die Not,

FRICKA

Vem ingöt det i människorna ?
 Vem upplyste den dummes blick ?
 I ditt skydd
 ter de sig starka,
 för din sporre
 strävar de framåt.
 Bara du är det, som hetsar dem,
 dem, som du så berömmar inför mig, jag eviga.
 Med nya knep
 försöker du bedra mig,
 genom nya ränker
 undkomma mig.
 Men denne Völsung
 vinner du inte åt dig;
 i honom träffar jag bara dig
 ty trotsar gör han blott genom dig.

WOTAN

Under svåra umbäranden
 fostrade han sig själv;
 jag skyddade honom aldrig.

FRICKA

Så skydda honom inte heller idag;
 tag från honom svärdet
 som du skänkte honom !

WOTAN

Svärdet ?

FRICKA

Ja — svärdet,
 det understarka
 ljugande svärdet,
 som du, gud, gav din son.

WOTAN

Siegmund själv
 förvärvade det i sin nöd.

FRICKA

Du gav honom nöden

wie das neidliche Schwert:
 willst du mich täuschen,
 die Tag und Nacht
 auf den Fersen dir folgt ?
 Für ihn stiessest du
 das Schwert in den Stamm;
 du verhiessest ihm
 die hehre Wehr:
 willst du es leugnen,
 dass nur deine List
 ihn lockte wo er es fänd' ?
 Mit Unfreien
 streitet kein Edler,
 den Frevler straft nur der Freie:
 wider deiner Kraft
 führt' ich wohl Krieg;
 doch Siegmund verfiel mir als Knecht !
 Der dir als Herren
 hörig und eigen,
 gehorchen soll ihm
 dein ewig Gemahl ?
 Soll mich in Schmach
 der Niedrigste schmähen,
 dem Frechen zum Sporn,
 dem Freien zum Spott ?
 Das kann mein Gatte nicht wollen,
 die Göttin entweiht er nicht so !

WOTAN
 Was verlangst du ?

FRICKA
 Lass' von dem Wälsung !

WOTAN
 Er geh' seines Weg's.

FRICKA
 Doch du — schütze ihn nicht,
 wenn zur Schlacht ihn der Rächer ruft.

WOTAN
 Ich — schütze ihn nicht.

liksom hans hungriga svärd.
 Försöker du lura mig,
 som följer dig i hälarne
 dag som natt ?
 För honom stötte du
 svärdet i stammen;
 du lovade honom
 det starka vapnet.
 Kan du förneka
 att det blott var din list
 som lockade honom dit där han fann det ?
 Med ofria
 strider ej ädla,
 den frie straffar bara brottslingen.
 Mot din kraft
 kunde jag väl strida;
 men som ofri tillfaller Siegmund mig !
 Han som lyder
 och tjänar dig som sin herre,
 skall jag lyda honom,
 jag, din eviga hustru ?
 Skall den nedrige
 hålla mig i skam,
 som sporre åt fräcka,
 till åtlöje åt fria ?
 Det kan min make ej mena,
 gudinnan vanärar han ej så !

WOTAN
 Vad begär du ?

FRICKA
 Håll dig från Völsungen !

WOTAN
 Han går sin egen väg.

FRICKA
 Men du — skyddar honom inte
 när hämnaren kallar honom till strid.

WOTAN
 Jag — skyddar honom inte.

FRICKA

Sieh mir in's Auge,
sinne nicht Trug !
Die Walküre wend' auch von ihm !

WOTAN

Die Walküre waltet frei.

FRICKA

Nicht doch ! deinen Willen
vollbringt sie allein:
verbiete ihr Siegmund's Sieg !

WOTAN

Ich kann ihn nicht fällen:
er fand mein Schwert !

FRICKA

Entzieh' dem den Zauber,
zerknick' es dem Knecht:
schutzlos find' ihn der Feind !

*

Dort kommt deine kühne Maid:
jauchzend jagt sie daher.

WOTAN *für sich*

Ich rief sie für Siegmund zu Ross.

FRICKA

Deiner erw'gen Gattin
heilige Ehre
schirme heut' ihr Schild !
Von Menschen verlacht,
verlustig der Macht,
gingen wir Götter zu Grund,
würde heut' nicht hehr
und herrlich mein Recht
gerächt von der muthigen Maid. —
Der Wälsung fällt meiner Ehre: —
empfah' ich von Wotan den Eid ?

FRICKA

Se mig i ögonen,
överbäg ej svek !
Vänd också Valkyrian från honom !

WOTAN

Valkyrian råder sig själv.

FRICKA

Inte alls ! Din vilja
förverkligar hon bara,
förbjud henne Siegmunds seger.

WOTAN

Jag kan inte fälla honom,
han fann mitt svärd !

FRICKA

Upphäv dess förtrollning,
bryt sönder det för knekten;
utan skydd skall fienden finna honom!

hon hör Brünnhildes valkyrierop

Där kommer din käcka flicka,
jublande stormar hon fram.

WOTAN *för sig själv*

För Siegmund kallade jag henne till häst.

FRICKA

Må din eviga hustrus
heliga ära
skyddas idag av hennes sköld !
Utskrattade av människor,
berövade vår makt,
skulle vi gudar gå under
om inte idag
rättvist och riktigt, min rätt
hämnas av den modiga flickan. —
Völsungen faller för min heder —
mottar jag eden av Wotan ?

WOTAN
Nimm den Eid !

FRICKA
Heervater
harret dein:
lass' ihn dir künden
wie das Los er gekies't !

*

BRÜNNHILDE
Schlimm, fürcht' ich,
schloss der Streit,
lachte Fricka dem Lose ! —
Vater, was soll
dein Kind erfahren ?
Trübe scheinest du und traurig !

WOTAN
In eig'ner Fessel
fing ich mich: —
ich unfreiester Aller !

BRÜNNHILDE
So sah ich dich nie !
Was nagt dir das Herz ?

WOTAN
O heilige Schmach !
O schmähhlicher Harm !
Götternot !
Götternot !
Endloser Grimm !
Ewiger Gram !
Der Traurigste bin ich von Allen !

BRÜNNHILDE
Vater ! Vater !
Sage, was ist dir ?
Wie erschreck'st du mit Sorge dein Kind ?
Vertraue mir:
ich bin dir treu;
sieh', Brünnhilde bittet !

WOTAN
Tag eden !

FRICKA *till Brünnhilde*
Härföraren
inväntar dig,
låt honom meddela dig
vilken utgång han valt !
bestiger vagnen och åker snabbt därifrån

BRÜNNHILDE
Illa, fruktar jag
striden slutade
då Fricka vinstlotten drog. —
Fader, vad får
ditt barn nu veta ?
Bedrövad synes du och sorgsen !

WOTAN
I egna garn
har jag fastnat —
jag ofriaste av alla !

BRÜNNHILDE
Sådan såg jag dig aldrig !
Vad tynger ditt hjärta ?

WOTAN
Heliga vrede !
Förmedrande skam !
Gudanöd !
Gudanöd !
Ändlöst elände !
Evig smärta !
Den sorgsnaste är jag av alla !

BRÜNNHILDE
Fader ! Fader !
Säg, vad är det med dig ?
Hur kan du så skrämma ditt barn med din klagan ?
Lita på mig,
jag är dig trofast;
se så Brünnhilde bönfäller dig !

WOTAN

*

Lass ich' es verlauten,
lös' ich dann nicht
meines Willens haltenden Haft ?

BRÜNNHILDE

Zu Wotan's Willen sprichst du,
sagst du mir was du willst:
wer — bin ich,
wär' ich dein Wille nicht ?

WOTAN

Was keinem in Worten ich künde,
unausgesprochen
bleib' es denn ewig:
mit mir nur rat' ich,
red' ich zu dir. — — —

Als junger Liebe
Lust mir verblich,
verlangte nach Macht mein Mut:
von jäher Wünsche
Wüten gejagt,
gewann ich mir die Welt.
Unwissend trugvoll
Untreue übt' ich
band durch Verträge,
was Unheil barg:
listig verlockte mich Loge,
der schweifend nun verschwand. —
Von der Liebe doch
mocht' ich nicht lassen;
in der Macht verlangt' ich nach Minne.
Den Nacht gebar,
der bange Nibelung,
Alberich brach ihren Bund;
er fluchte der Lieb'
und gewann durch den Fluch
des Rheines glänzendes Gold
und mit ihm masslose Macht.
Den Ring, den er schuf,

WOTAN

efter lång tystnad

Om jag berättar det,
upplöser jag då inte
min viljas bindande bud ?

BRÜNNHILDE

Till Wotans vilja talar du,
när du säger mig vad du vill.
Vem — är jag,
om icke din vilja ?

WOTAN

Det jag inte med ord yppar för någon,
outsagt
förblir det då för evigt;
med endast mig själv rådgör jag
när jag talar till dig. — — —

När ungdoms
lust bleknade bort
stod min håg till makt.
Våldsamt jagad
av häftiga begär
vann jag världen åt mig.
Omedvetet bedrägliga
svek begick jag,
ingick fördrag
som inneslöt olycka.
Listigt förledde mig Loke,
som sedan flyktigt försvann. —
Från kärlek, dock
ville jag ej avstå ;
min makt krävde också kärlek.
Den som natten födde,
den nedrige Nibelungen,
Alberich, bröt detta band;
han förbannade kärleken
och vann genom förbannelsen
Rhens glänsande guld
och därmed omätlig makt.
Den ring, som han skapade

entriss ich ihm listig:
 doch nicht dem Rhein
 gab ich ihn zurück;
 mit ihm bezahlt' ich
 Walhall's Zinnen,
 der Burg, die Riesen mir bauten,
 aus der ich der Welt nun gebot. —
 Die alles weiss,
 was einstens war,
 Erda, die weihlich
 weiseste Wala,
 riet mir ab von dem Ring,
 warnte vor ewigem Ende.
 Von dem Ende wollt' ich
 mehr noch wissen;
 doch schweigend verschwand mir das Weib.
 Da verlor ich den leichten Mut;
 zu wissen begehrt' es den Gott:
 in den Schoss der Welt
 schwang ich mich hinab,
 mit Liebes-Zauber
 zwang ich die Wala,
 stört' ihres Wissens Stoltz,
 dass sie Rede nun mir stand.
 Kunde empfing ich von ihr;
 von mir doch barg sie ein Pfand:
 der Welt weisseste Weib
 gebar mir, Brünnhilde, dich.
 Mit acht Schwestern
 zog ich dich auf:
 durch euch Walküren
 wollt' ich wenden,
 was mir die Wala
 zu fürchten schuf —
 ein schmähhliches Ende der Ew'gen.
 Dass stark zum Streit
 uns fände der Feind,
 hiess ich euch Helden mir schaffen:
 die herrisch wir sonst
 in Gesetzen hielten,
 die Männer, denen
 den Mut wir gewehrt,

lurade jag till mig;
 men inte till Rhen
 gav jag den åter;
 med den betalade jag
 Valhalls tinnar,
 borgen, som jättarna byggde åt mig
 och från vilken jag nu styrde världen. —
 Den som vet allt,
 hur det en gång var,
 Erda, den invigda,
 visaste Vala
 avrådde mig från ringen,
 varnade för ohjälpligt slut.
 Om detta slut ville jag
 mera veta;
 men tigande försvann kvinnan för mig.
 Då förlorade jag mitt glättiga sinne;
 att få kunskap krävde guden.
 Ut i världens vimmel
 begav jag mig,
 med förförelsekonster
 betvingade jag Valan,
 störde hennes vetandes stolthet
 så att hon gav mig besked.
 Kunskap vann jag genom henne;
 av mig fick hon en pant:
 Världens visaste kvinna
 födde dig, Brünnhilde, åt mig.
 Tillsammans med åtta systrar
 fostrade jag dig.
 Genom er Valkyrior
 ville jag avvärja
 vad Valan
 lärt mig att frukta —
 de evigas snöpliga slut.
 För att stå beredda till strid
 när fienden kom
 lät jag er hämta hjältar åt mig,
 dem, som vi annars myndigt
 höll inom lagens ramar,
 männen,
 vars dådkraft vi tyglat,

die durch trüber Verträge
 trügende Bande
 zu blindem Gehorsam
 wir uns gebunden —
 die solltest zu Sturm
 und Streit ihr nun stacheln,
 ihre Kraft reizen
 zu rauhem Krieg,
 dass kühner Kämpfer Scharen
 ich sammle in Walhall's Saal.

BRÜNNHILDE

Deinen Saal füllten wir weidlich;
 viele schon führt' ich dir zu.
 Was macht dir nun Sorge,
 da nie wir gesäumt ?

WOTAN

Ein Andres ist's:
 achte es wohl,
 wess' mich die Wala gewarnt ! —
 Durch Alberich's Heer
 droht uns das Ende:
 mit neidischem Grimm
 grollt mir der Niblung;
 doch scheu' ich nun nicht
 seine nächtlichen Schaaren —
 meine Helden schüfen mir Sieg.
 Nur wenn je den Ring
 zurück er gewänne —
 dann wäre Walhall verloren:
 der der Liebe fluchte,
 er allein
 nützte neidisch
 des Ringes Runen
 zu aller Edlen
 endloser Schmach;
 der Helden Mut
 entwendet' er mir;
 die Kühnen selber
 zwäng' er zum Kampf;
 mit ihrer Kraft

dem, som i blind lydnad
 genom dunkla fördrags
 vilseledande band
 vi bundit till oss —
 dem skulle ni nu
 sporra till storm och strid,
 egga deras kraft
 till brutal kamp,
 så att djärva kämpaskaror
 skulle samlas hos mig i Valhalls sal.

BRÜNNHILDE

Din sal fyllde vi rikligt;
 många har jag fört dit.
 Vad vållar dig nu bekymmer
 när vi aldrig något försummat ?

WOTAN

Något annat är det;
 hör noga på
 vad Valan varnat mig för! —
 Genom Alberichs här
 hotar oss slutet.
 Med ogin vrede
 hotar mig Niblungens;
 dock fruktar jag nu inte
 hans nattliga skaror —
 mina hjältar säkrar mig seger.
 Bara om han någon gång
 skulle vinna ringen tillbaka —
 då vore Valhall förlorat.
 Han som förbannade kärleken,
 bara han
 kan lömskt nyttja
 ringens runor
 till alla ädlas
 oändliga skam.
 Hjältarnas håg
 skulle han vända från mig,
 hjältarna själva
 skulle han tvinga till kamp;
 med deras kraft

bekriegte er mich.
 Sorgend sann ich nun selbst
 den Ring dem Feind zu entreissen:
 der Riesen einer,
 denen ich einst
 mit verfluchtem Gold
 den Fleiss vergalt,
 Fafner hütet den Hort,
 um den er den Bruder gefällt.
 Ihm müsst' ich den Reif entringen,
 den selbst als Zoll ich ihm zahlte:
 doch mit wem ich vertrug,
 ihn darf ich nicht treffen;
 machtlos vor ihm
 erläge mein Mut.
 Das sind die Bande,
 die mich binden:
 der durch Verträge ich Herr,
 den Verträgen bin ich nun Knecht.
 Nur Einer könnte
 was ich nicht darf:
 ein Held, dem helfend
 nie ich mich neigte;
 der fremd dem Gotte
 frei seiner Gunst,
 unbewusst
 ohne Geheiss,
 aus eig'ner Not
 mit der eig'nen Wehr
 schüffe die Tat,
 die ich scheuen muss,
 die nie mein Rat ihm riet,
 wünscht sie auch einzig mein Wunsch. —
 Der entgegen dem Gott
 für mich fochte,
 den freundlichen Feind,
 wie fände ich ihn ?
 Wie schuf' ich den Freien,
 den nie ich schirmte,
 der in eig'nem Trotze
 der Trauteste mir ?
 Wie macht' ich den Andren,

skulle han bekriga mig.
 Bekymrad fann jag då ut
 att själv beröva fienden ringen.
 En av jättarna, Fafner,
 som jag en gång lönat
 för flit
 med förbannat guld
 vaktar nu skatten,
 för vilken han dräpte sin broder.
 Honom måste jag beröva den ring
 som jag tidigare betalt honom med.
 Men den, som jag avtalat med
 får jag inte möta;
 maktlös inför honom
 sviktat min förmåga.
 Sådana är de band
 som binder mig.
 Herre blev jag över honom genom fördrag
 men dessa fördrags fånge är jag nu.
 Bara en skulle kunna
 vad jag ej får:
 En hjälte,
 som jag aldrig gett hjälp;
 som främmande för guden,
 fri från hans nåd,
 omedvetet,
 utan befallning,
 av eget tvång,
 med eget vapen
 lyckas med dådet,
 som jag måste sky,
 som jag aldrig tillrätt honom
 men som ändå är min enda önskan. —
 Han som mot guden
 kämpar för mig,
 den välvillige fienden,
 var finner jag honom ?
 Hur skapar jag den frie
 som aldrig jag skyddat,
 som av eget trots
 är min trognaste ?
 Hur skapar jag den Andre

der nicht mehr ich,
 und aus sich wirkte,
 was ich nur will ? —
 O göttliche Not !
 Grässliche Schmach !
 Zum Ekel find´ ich
 ewig nur mich
 in Allem was ich erwirke !
 Das Andre, das ich ersehne,
 das Andre erseh´ ich nie;
 denn selbst muss der Freie sich schaffen —
 Knechte erknet´ ich mir nur !

BRÜNNHILDE

Doch der Wälsung, Siegmund ?
 Wirkt er nicht selbst ?

WOTAN

Wild durchwscheift´ ich
 mit ihm die Wälder;
 gegen der Götter Rat
 reizte kühn ich ihn auf: —
 gegen der Götter Rache
 schützt ihn nun einzig das Schwert
 das seines Gottes
 Gunst ihm beschied. —
 Wie wollt´ ich listig
 selbst mich belügen ?
 So leicht ja entfrug mir
 Fricka den Trug !
 Zu tiefster Scham
 durchschaute sie mich:
 ihrem Willen muss ich gewähren !

BRÜNNHILDE

So nimmst du von Siegmund den Sieg ?

WOTAN

Ich berührte Alberich´s Ring —
 gierig hielt ich das Gold !
 Der Fluch, den ich floh,
 nicht flieht er nun mich: —

som inte längre är jag
 utan självständigt utför
 blott det jag vill ? —
 O gudars nöd !
 Förfärliga skam !
 Jag äcklas av att finna
 bara mig själv
 i allt som jag skapar !
 Det andra, som jag åtrår,
 det andra finner jag aldrig;
 ty den frie måste skapa sig själv —
 bara ofria knådar jag ut !

BRÜNNHILDE

Men Siegmund, Völsungen?
 Handlar han ej själv ?

WOTAN

Vilt genomströvade jag
 skogarna med honom;
 mot gudars råd
 uppviglade jag honom käckt —
 mot gudars vrede
 skyddar honom nu bara svärdet
 som hans gud i nåder
 förunnat honom. —
 Hur slugt försökte jag inte
 bedra mig själv ?
 Så lätt det var för Fricka
 att avslöja tricket !
 Till min djupaste skam
 genomskådade hon mig;
 hennes rätt måste jag hävda !

BRÜNNHILDE

Så berövar du Siegmund segern ?

WOTAN

Jag vidrörde Alberichs ring —
 lystet höll jag guldets !
 Förbannelsen, som jag undflydde
 flyr ej från mig —

was ich liebe, muss ich verlassen,
morden, wen je ich minne,
trügend verraten
wer mir traut !

Fahre denn hin,
herrische Pracht,
göttlichen Prunkes
prahlende Schmach !
Zusammen breche
was ich gebaut !
Auf geb' ich mein Werk.
Nur eines will ich noch,
das Ende — —
das Ende ! —
Und für das Ende
sorgt Alberich ! —
Jetzt versteh' ich
den stummen Sinn
des wilden Worten der Wala: —
„ Wenn der Liebe finster Feind
zürnend zeugt einen Sohn,
der Seligen Ende
säumt dann nicht ! “ —
Vom Niblung jüngst
vernahm ich die Mähr',
dass ein Weib der Zwerg bewältigt
dess' Gunst Gold ihm erzwang.
Des Hasses Frucht
hegt eine Frau;
des Neides Kraft
kreiss' t ihr im Schoss:
das Wunder gelang
dem Liebelosen,
doch der in Liebe ich frei'te,
den Freien erlang' ich mir nicht ! —
So nimm meinen Segen,
Niblungen-Sohn !
Was tief mich ekelt,
dir geb' ich 's zum Erbe,
der Gottheit nichtigen Glanz:
zernage sie gierig dein Neid !

det jag älskar måste jag lämna,
mörda den jag alltid hållit av,
bedrägligt förråda
den som litar på mig !

Låt fara
högfärdiga prakt,
gudars prunkande
skrävlande skam !
Må falla i bitar
det jag byggt upp !
Mitt verk ger jag upp.
Bara ett vill jag än,
slutet — —
slutet ! —
Och för slutet
skall Alberich sörja ! —
Nu förstår jag
den dolda meningen
i Valans vilda ord —
” När kärlekens mörkaste fiende
i vrede avlar en son,
då dröjer ej länge
de saligas slut ! ” —
Om Niblungen
har jag nyligen fått veta
att dvärgen betvingat en kvinna,
vars gunst han vunnit med guld.
Hatets frukt
bär denna kvinna;
hatets kraft
värker i hennes sköte;
undret lyckades
den kärlekslöse,
men med henne, som jag ömsint älskade,
lyckades det mig icke skapa en fri ! —
Så mottag min välsignelse
Niblungen son !
Vad djupt jag avskyr
ger jag dig i arv,
gudomens intiga glans;
låt ditt giriga hat gnaga den sönder !

BRÜNNHILDE
O sag', künde!
Was soll nun dein Kind?

WOTAN
Fromm streite für Fricka,
hüte ihr Eh' und Eid!
Was sie erkor,
das kiese auch ich:
was frommte mir eig'ner Wille?
Einen Freien kann ich nicht wollen —
für Fricka's Knechte
kämpfe nun du!

BRÜNNHILDE
Weh! nimm reuig
zurück das Wort!
Du liebst Siegmund:
dir zu Lieb' —
ich weiss es — schütz' ich den Wälsung.

WOTAN
Fällen sollst du Siegmund,
für Hunding erfechten den Sieg!
Hüte dich wohl
und halte dich stark;
all deiner Kühnheit
entbiete im Kampf:
ein Sieg-Schwert
schwingt Siegmund —
schwerlich fällt er dir feig.

BRÜNNHILDE
Den du zu lieben
stets mich gelehrt,
der in hehrer Tugend
dem Herzen dir theuer —
gegen ihn zwingt mich nimmer
dein zwiespältig Wort.

WOTAN
Ha, Freche du!

BRÜNNHILDE
Ack säg, låt mig veta!
Vad skall ditt barn då göra?

WOTAN
Strida fogligt för Fricka,
för henne värna åktenskap och åra!
Den hon utvalt
väljer också jag;
vad nytta har jag av egen vilja?
Till att skapa en fri räcker den inte —
för Frickas knektar
kämpar du nu!

BRÜNNHILDE
Elände! Ångra och tag
tillbaka ditt ord!
Du älskar Siegmund,
för din skull —
jag vet det — skyddar jag Völsungen.

WOTAN
Siegmond skall du fälla,
åt Hunding tillkämpa seger!
Rusta dig väl
och förhåll dig stark;
all din djärvhet
blanda i striden;
ett segrarsvärd
svingar Siegmund —
fegt faller han ej för dig!

BRÜNNHILDE
Den du alltid
lärt mig älska,
den vars höga dygd
du håller dyr i ditt hjärta —
mot honom tvingar mig aldrig
din tvekluvna tunga.

WOTAN
Hör du, fräcka!

frevelst du mir ?
 Was bist du, als meines Willens
 blind wählende Kür ? —
 Da mit dir ich tagte,
 sank ich so tief,
 dass zum Schimpf der eig'nen
 Geschöpfe ich ward ?
 Kennst du Kind meinen Zorn ?
 Verzage dein Mut,
 wenn je zermalmend
 auf dich stürzte sein Strahl !
 In meinem Busen
 berg' ich den Grimm,
 der in Grauen und Wust
 wirft eine Welt,
 die einst zur Lust mir gelacht: —
 wehe dem, den er trifft !
 Trauer schüf' ihm sein Trotz ! —
 Drum rat' ich dir,
 reize mich nicht;
 besorge was ich befahl: —
 Siegmund falle ! —
 Dies sei der Walküre Werk.

*

BRÜNNHILDE
 So — sah ich
 Siegvater nie,
 erzürnt' ihn sonst wohl auch ein Zank !

*

Schwer wiegt mir
 der Waffen Wucht: —
 wenn nach Lust ich focht,
 wie waren sie leicht ! —
 Zu böser Schlacht
 schleich' ich heut' so bang !
 Weh', mein Wälsung !
 Im höchsten Leid
 muss dich treulos die Treue verlassen ! —

*

trotsar du mig ?
 Vad är du om inte
 min viljas blint väljande val ? —
 Skulle jag sjunka så djupt
 i mitt möte med dig
 att jag bleve till hån
 för min egen skapelse ?
 Känner du, barn, min vrede ?
 Ditt mod skall svikta
 om förkrossande
 dess stråle dig drabbar !
 I mitt bröst
 hyser jag den harm,
 som i skräck och kaos
 störtar en värld,
 som en gång var mig till glädje —
 ve den som drabbas !
 Sorg skall hans trots honom vålla ! —
 Därför råder jag dig,
 reta mig icke;
 verkställ vad jag befallt —
 Siegmund skall falla ! —
 Detta ser Valkyrian till.
rusar bort och försvinner

BRÜNNHILDE
 Sådan — såg jag aldrig
 segrande fadern,
 om än han annars vredgats av gräl !
samlar hop sin rustning och sina vapen
 Tung tycks mig
 vapnens vikt —
 när jag kämpar med lust
 är de så lätta ! —
 Till elakt spel
 smyger jag i dag med bävan !
 Ack min Völsung !
 I högsta nöd
 måste den trogna överge dig trolöst —

*träder tillbaka utom synhåll för Siegmund och Sieglinde,
 som kommer upp ur en klyfta*

SIEGMUND
Raste nun hier:
gönne dir Ruh'!

SIEGLINDE
Weiter! Weiter!

SIEGMUND
Nicht weiter nun!
Verweile, süssestes Weib! —
Aus Wonne-Entzücken
zucktest du auf,
mit jäher Hast
jagtest du fort;
kaum folgt' ich der wilden Flucht:
durch Wald und Flur,
über Fels und Stein,
sprachlos, schweigend
sprangst du dahin;
kein Ruf hielt dich zur Rast.
Ruhe nun aus:
rede zu mir!
Ende des Schweigens Angst!
Sieh, dein Bruder
hält seine Braut:
Siegmond ist dir Gesell!

*

SIEGLINDE
Hinweg! Hinweg!
flieh' die Entweithen!
Unheilig
umfasst dich ihr Arm;
entehrt, geschändet
schwand dieser Leib:
flieh' die Leiche,
lasse sie los!
der Wind mag sie verweh'n,
die ehrlos dem Edlen sich gab! — —

Da er sie liebend umfing,
da seligste Lust sie fand,

SIEGMUND
Stanna nu här,
unna dig vila!

SIEGLINDE
Fortsätt! Fortsätt!

SIEGMUND
Ej längre nu!
Dröj kvar, sötaste vän! —
Ur hänryckningen
rycktes du upp,
med häftig hast
jagar du på;
knappt kunde jag följa den vilda flykten.
Genom skog och mark,
över stock och sten,
ordlös, tigande
trängde du fram;
intet tillrop fick dig att stanna.
Vila nu ut,
tala till mig!
Sluta med din tigande ångest!
Se, din broder
håller sin brud,
Siegmond, din vän!

Sieglinde kastar sig om halsen på honom men försöker sedan slita sig lös. Siegmund håller henne fast

SIEGLINDE
Fortsätt! Fortsätt!
Fly den vanhelgade!
Oheligt
omfamnade dig hennes arm;
vanärad, skändad
förtvinar denna kropp;
fly från liket,
lämna henne,
må vinden fördriva henne,
som skamlöst åt den ädle sig gav! — —

Då han i kärlek famnade henne,
då högsta lust hon upplevde,

da ganz sie minnte der Mann,
 der ganz ihr Minne geweckt. —
 vor der süssesten Wonne
 heiliger Weihe,
 die ganz ihr Sinn
 und Seele durchdrang,
 Grauen und Schauder
 ob grässlichster Schande
 musste mit Schreck
 die Schmähliche fassen,
 die je dem Manne gehorcht,
 der ohne Minne sie hielt ! —
 Lass´ die Verfluchte,
 lass´ sie dich fliehn !
 Verworfen bin ich,
 der Würde bar !
 Dir reinstem Manne
 muss ich entrinnen;
 dir Herrlichem darf ich
 nimmer gehören:
 Schande bring´ ich dem Bruder,
 Schmach dem freunden Freund !

SIEGMUND

Was je Schande dir schuf,
 das büsst nun des Frevlers Blut !
 Drum fliehe nicht weiter;
 harre des Feindes;
 hier — soll er mir fallen:
 wenn Nothung ihm
 das Herz zernagt,
 Rache dann hast du erreicht !

SIEGLINDE

Horch ! die Hörner —
 hörst du den Ruf ? —
 Ringsher tönt
 wüthend Getös´;
 aus Wald und Gau
 gellt es herauf.
 Hunding erwachte
 aus hartem Schlaf;

då helt hon älskades av mannen
 som väckt hela hennes kärlek —
 för den ljuvaste lusts
 heliga värde,
 som helt genomströmmat
 hennes sinne och själ,
 måste den skändliga
 gripas av fasa,
 av bävan och fruktan
 för hemskaste skam,
 som förut lytt den man,
 som utan kärlek henne hållit ! —
 Låt den förtappade,
 låt henne fly från dig !
 Förkastad är jag,
 utan värde !
 Dig renaste man
 måste jag lämna;
 dig härlige får jag
 aldrig tillhöra,
 skam drar jag över brodern,
 förnedrar den älskande vännen !

SIEGMUND

Vilken skam som än drabbade dig
 skall den sonas med rövarens blod !
 Fly därför ej vidare;
 invänta fienden;
 här — skall han falla för mig,
 när Notung
 genomborrar hans hjärta,
 då har du fått din hämnd !

SIEGLINDE

Hör ! hornen —
 hör du ropen ? —
 Runt oss ljuder
 hotfullt väsen;
 från skog och hägn
 skallar det.
 Hunding vaknade
 ur sin tunga sömn;

Sippen und Hunde
ruft er zusammen:
mutig gehetzt
heult die Meute,
wild bellt sie zum Himmel
um der Ehe gebrochenen Eid !

*

Wo bist du, Siegmund ?
seh' ich dich noch ?
brünstig geliebter
leuchtender Bruder !
Deines Auges Stern
lass noch einmal mir strahlen:
wehre dem Kuss
des verworf'nen Weibes nicht ! —
Horch o horch !
das ist Hundings Horn !
Seine Meute naht
mit mächt'ger Wehr.
Kein Schwert frommt
vor der Hunde Schwall: —
wirf es fort, Siegmund ! —
Siegmund — wo bist du ? —
Ha dort — ich sehe dich —
schrecklich Gesicht ! —
Rüden fletschen
die Zähne nach Fleisch;
sie achten nicht
deines edlen Blick's;
bei den Füßen packt dich
das feste Gebiss —
du fällst —
in Stücken zerstaucht das Schwert: —
die Esche stürzt —
es bricht der Stamm ! —
Bruder ! mein Bruder !
Siegmund — ha ! —

*

SIEGMUND
Schwester ! Geliebte

fränder och hundar
har han kallat samman;
ivrigt hetsat
ylar packet.
Vilt skäller de mot himlen
för äktenskapsbrotts skull !

skrattar som vansinnig, sjunker sedan samman

Var är du Siegmund ?
Ser jag dig än ?
eldigt älskade,
strålande broder !
Låt mig än en gång få se
dina ögons ljus,
vänd dig ej bort
från en förkastad kvinnas kyss ! —
Hör ! Hör !
det är Hundings horn !
Hans folk närmar sig
med starka vapen.
Inget svärd hejdar
hundarnas framfart —
kasta bort det, Siegmund ! —
Siegmund — var är du ? —
O, där — jag ser dig —
Hemska syn !
Kamphundar blottar sina tänder
på jakt efter kött;
de ryggar ej tillbaka
för din ädla blick;
de tar tag i dina fötter
med sitt fasta bett —
du faller —
i stycken bryts svärdet —
asken störtar —
stammen knäcks ! —
Broder ! Min broder !
Siegmund — å ! —

sjunker vanmäktig i Siegmunds famn

SIEGMUND
Syster ! Min älskade !

*

BRÜNNHILDE
Siegmond ! —
Sieh' auf mich !
Ich — bin 's,
der bald du folgst.

SIEGMUND
Wer bist du, sag',
die so schön und ernst mir erscheint ?

BRÜNNHILDE
Nur Todgeweihten
taugt mein Anblick:
wer mich erschaut,
der scheidet vom Lebens-Licht.
Auf der Walstatt allein
erschein' ich Edlen:
wer mich gewahrt,
zur Wal kor ich ihn mir.

SIEGMUND
Der dir nun folgt,
wohin führst du den Helden ?

BRÜNNHILDE
Zu Walvater,
der dich gewählt,
führ' ich dich:
nach Walhall folgst du mir.

SIEGMUND
In Walhall's Saal
Walvater find' ich allein ?

BRÜNNHILDE
Gefall' ner Helden
hehre Schar
umfängt dich hold
mit hoch-heiligem Gruss.

Siegmond sätter sig med Sieglinde vilande i sitt knä. Brünnhilde uppträder i full rustning. Betraktar dem länge tigande

BRÜNNHILDE
Siegmond !
Se på mig !
Det är mig —
du snart skall följa.

SIEGMUND
Säg, vem är du
som syns mig så sträng och skön ?

BRÜNNHILDE
Blott de åt döden vigda
kan se mig;
den som blir mig varse
får ta avsked av livets ljus.
På slagfältet
blir jag sedd endast av de ädla;
den som ser mig
har jag utvalt åt mig..

SIEGMUND
Den som dig följer,
vart leder du hjälten ?

BRÜNNHILDE
Till Valfadern
som valt dig
leder jag dig,
till Valhall följer du mig.

SIEGMUND
Finner jag bara Valfadern
i Valhalls sal ?

BRÜNNHILDE
Fallna hjältars
tappra skara
omfamnar dig glatt
med högstämnda hälsningar.